

USAs Sydkommando planerar krig mot Venezuela

I maj publicerade [voltage.net](#) en oerhört viktig artikel om USAs Sydkommandos plan mot Venezuela. Sydkommandot har befäl över de trupper USA håller på ett stort antal militärbaser i Latinamerika.

Författaren var Stella Calloni som sedan 80-talet outtröttligt har avslöjat USAs angrepp mot Latinamerikas folk i samarbete med de hemliga säkerhetstjänsterna i diktaturens Chile, Argentina, Bolivia, Brasilien, Paraguay och Uruguay under det kalla kriget och inom ramen för ?Kondoroperationen?. Hon känner personligen nästan alla den latinamerikanska vänsterns ledare sedan 80-talet.

Ifrågasättande från ?vänster?

Men denna högaktade argentinska författare, ledstjärna för den undersökande journalistiken i Latinamerika, utsattes för våldsamt kritik från vissa vänstergrupperingar, inte bara i Argentina. Utan sakliga argument ifrågasatte allt från de händelser hon redogjort för till henne själv.

Det finns vänsterorganisationer som blundar för USAs planer och handlingar trots uppenbara bevis. Och försöker tysta dem som varnar för överhängande fara. Stella Callonis artikel är oerhört viktig, den inte bara påvisar USAs Sydkommandos angreppsplaner mot Venezuela, för att bli av med chavister och oppositionella ? oavsett vilka riktningar de tillhör ? och för att se till att ingen ska kunna regera landet utan Washingtons godkännande.

I Stella Callonis artikel försvinner skillnaden mellan vänster och höger. Var och en tar ansvar på sitt sätt. Men det viktiga är att huvudproblemet är inte längre ekonomiskt, utan militärt. Nu handlar det om folken mot de transnationella eliterna, om nationerna mot den utländska aggressionen.

USAs strategiska krig ? utan slut

Vi känner ju till Sydkommandots planer och vi ser hur dess trupper intar stridsställningar. Det innebär inte att storkriget måste bryta ut, men vi måste vara beredda på allt. Vi måste lära oss läxan från vad som har hänt under 17 år i Stormellanöstern. Den internationella pressen har behandlat oroligheterna och kriget i Afghanistan, Irak, Libanon, Palestina, Tunisien, Egypten, Libyen, Bahrain, Syrien, och Jemen som en slags våldsepidemi, men vi kan idag konstatera att kriget inte längre riktas mot ett enda land utan att det ingår i en USAs strategi tillämpad på en hel region. Precis som Kondorplanen på 70-talet.

Men med ett nytt inslag: kriget utan slut, det har inte tagit slut i något av de länder där det brutit ut. USA framkallar inte hela denna oordning för att ge makten till ett politiskt parti. Deras prioriteringar gäller inte att roffa åt sig råvaror, utan att förstöra de strukturer som bildar staten och de sociala förbindelserna i samhällena, vilket innebär att begrava de angräpnade folken i barbari. För det är det säkraste sättet att undanröja alla möjligheter till ett organiserat motstånd.

De moderna imperialistiska krigen

De skiljer sig mycket från de som vi upplevde under kalla kriget. De blandar bort våra intellektuella referenser och tvingar oss att

ändra våra analysmetoder och sätt att förstå världen. Oberoende av vad vi tycker om moralen i denna strategi, tvingar verkligheten oss att inse att Pentagon tillämpar USA-amiralen Arthur Cebrowskis strategi, det som hans vän Donald Rumsfeld kallade 'det långa kriget?', innan George Bush den andre gav det namnet 'kriget utan slut?.'

Thierry Meysan 2018-06-03

Sammanfattning och redigering Eva Björklund